

Срби за Србе у новој акцији „Деца су наша будућност“

Помозимо породици Тот-Докић

Јурке и жмурке, неке су од игара које воле Дуња (2), Михајло (1), Андријана и Марко (5), Снежана (7) и Милош (8). Међутим, осмеси ове дивне дечице остају у сенци тешког живота. У сенци одрастања у старој кући пуној пукотина! Породица Тот-Докић живи на северу Баната у рубном делу села Мокрин. Кућу у којој живе фактички чине омања кухиња и једна соба у којој спава њих осморо у три кревета!

„Никад нисам размишљала да ћу тако рано да се удам. Тешки услови и судбина су ме натерали, па сам напустила

школу и посветила се мајчинству. Кућа нам је проблем, а највише се бојим да влага не остави последице на здравље моје деце“, прича двадесетогодишња Весна која има шесторо деце.

Малишани су јако лепо васпитани, доброта им просто исијава са лица и види се да се о њима марљиво брине, без обзира на околности. На кућу им се наслања штапа у којој имају девет крава.

„Живимо од продаје млека, тако да гладни нисмо. Волимо то да радимо, како Ненад и ја, тако и деца. Он, наравно, често иде и у надицу. Јако је вредан, чак и за неки мањи динар увек иде да би наша деца имала. На социјалну помоћ и деџири додатак немамо права јер имамо регистровано пољопривредно газдинство и прелазимо неки цензус, без обзира што имамо шесторо деце и што је кућа таква каква је. Можда бисмо добили помоћ да седимо скрштених руку“, разочарано је истакла Весна.

Купатило немају, па се купају у кориту водом загрејаном на шпорету. По двоје „одједаред“. Неки прозори су им попуцали, па их крпе најлонима, а немају ни сва врата у кући.

„Што се тиче хигијене, ту нема не могу или болесна сам. Деца морају да су окупана и да су чиста и сређена за школу. И рођендане увек слаavimo, али, нажалост, ови старији још нису звали другаре из школе, каже Весна.

Док смо водили разговор о кући и њиховом животу, приметили смо да деца воле и да цртају. На питање шта највише, добили смо упечатљив и нимало зачуђујућ одговор – „куће“!

„Највише волим да цртам куће. Видео сам једну лепу јуту, па их зато увек бојим жутом бојом. Волео бих да имам такву. Имамо и мало играчака, највише бих волео да добијем хеликоптер“, испричао нам је осмогодишњи Милош који нам је признао и да уме да им буде хладно зими.

Упитали смо и седмогодишњу Снежану шта би највише желела:

„Ја сам ђак првак. Волела бих да имам розе собу и розе барбику!“

Одајати децу у оваквим условима сигурно није лако. Иако се Весна и Ненад заиста труде да им обезбеде основно, потребна им је подршка.

„Боримо се колико можемо. Свако дете има неку своју жељу коју се трудимо да им испунимо, а некад и не можемо. Најстарији син и ћерка би да имају своје собе, да им мој супруг и ја више не досађујемо. То је и моја највећа жеља, немам нити једну другу. Само да имају своје собе, да могу да позову другаре, да могу да се играју, даће Бог. Молим све добре људе који су у могућности и ако желе да помогну да испунимо жељу деци мојој!“

Хуманитарна организација **Срби за Србе** позива донаторе широм света да се прикључе нашој новој великој акцији с циљем да породици Тот-Докић обезбедимо кућу. Наша пажња и подршка потребнији су им сада више него икад јер су недавно трагичним случајем остали без седмог детета, бебе Миле.

Можете послати СМС на 7763 (200 динара), прилог новчани на рачун: 160-279491-71 или Рау Pal.

